

Namâz Büyük Emrdir

Namâz; insanları, çirkin, kötü ve yasak olan şeylerden alıkoyar. Günâhlara keffâret olur. Hadîs-i şerîfde, **(Beş vakt namâz, sizden birinizin kapısının önünde akan nehr gibidir. Bir kimse, o nehre hergün beş def'a girip yıkansa, üzerinde kir kalmıyacağı gibi, işte beş vakt namâzı kılanların da, böyle küçük günâhları afv olunur)** buyuruldu.

Namâz, Allahü teâlâya ve Resûlüne îmândan sonra, bütün amel ve ibâdetlerden dahâ üstün bir ibâdetdir. Bunun için, namâzları, farzlarına, vâciblerine, sünnetlerine, müstehablarına riâyet ederek kılmalıdır. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bir hadîs-i şerîflerinde buyurdu ki: **(Ey ümmet ve Eshâbım! Edâsına tamâmiyle riâyet olunan namâz, Allahü teâlânın beğendiği bütün amellerin en üstünüdür. Peygamberlerin sünnetidir. Meleklerin sevdiği. Ma’rifetin, yerin ve göklerin nûrudur. Bedenin kuvvetidir. Rızkların berekâtıdır. Düânın kabûlüne vesîledir. Melek-ül-mevte [ya’nî ölüm meleğine], şefâ’atçısıdır. Kabrde ışık, Münker ve Nekîre cevâbdır. Kıyâmet gününde üzerine gölgedir. Cehennem ateşiyle kendi arasında siperdir. Sırât köprüsünü yıldırım gibi geçiricidir. Cennetin anahtârıdır. Cennetde başına tâcdır. Allahü teâlâ, mü’minlere namâzdan dahâ önemli bir şey vermemiştir. Eğer namâzdan dahâ üstün bir ibâdet olsaydı, en önce mü’minlere onu verirdi. Zirâ meleklerin kimi devâmlı kıyâmda, kimi rükû’da, kimi secde, kimi de teşehhüddedir. Bunların hepsini bir rek’at namâzda toplayıp, mü’minlere hediye verdi. Zirâ namâz, îmânın başı, dînin direği, islâmın kavli [sözü] ve mü’minlerin mi’râcıdır. Göğün nûru ve Cehennemden kurtarıcıdır).**

Birgün hazret-i Alînin “radiyallahü anh ve kerremallahü vecheh” ikinci namâzı geçmişti. Üzüntüsünden kendisini bir tepeden aşağı atdı. İnleye inleye ağlayıp, feryâd etdi. Peygamberimiz Muhammed Mustafâ “sallallahü aleyhi ve sellem”, Onun bu durumundan haber alınca, Eshâbı ile berâber hazret-i Alînin “radiyallahü anh” yanına geldiler. Hâlini görünce, kâinâtın Efendisi olan Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” de ağlamaya başladı. Düâ etdi. Güneş tekrâr yükseldi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz: **(Yâ Alî! Başını kaldır, güneş hâlâ görünüyor)** buyurdu. Hazret-i Alî “radiyallahü anh” buna çok sevindi ve namâzını kıldı.

Hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk “radiyallahü anh”, bir gece, çok ibâdet etdiğinden, gece sonunda uyku bastırdı. Vitr namâzı geçti. Sabâh namâzında, Peygamber efendimizi takîb ederek, mescid kapısında huzûruna gelip feryâd etdi. (Yâ Resûlallah! İmdâdına yetiş, vitr namâzım geçti) diye ağlıyarak yalvardı. Resûlullah efendimiz de, ağlamaya başladı. Bunun üzerine Cebrâîl “aleyhisselâm” gelip, **(Yâ Resûlallah! Sıddîka söyle ki, Allahü teâlâ Onu afv eyledi)** dedi.

Evliyânın büyüklerinden Bâyezîd-i Bistâmî “kuddise sirruh”, bir gece uyku bastırıp, sabâh namâzına uyanamadı. O kadar ağlayıp inledi ki, bir ses işitti: (Ey Bâyezîd! Bu kusûrunu afv eyledim. Bu ağlamanın bereketi ile sana ayrıca yetmiş bin namâz sevâbı verdim) buyuruldu. Birkaç ay sonra yine uyku bastırdı. Şeytân gelip, mübârek ayağından tutarak uyandırdı. (Kalk, namâzın geçmek üzeredir) dedi. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri buyurdu ki: (Ey mel’ûn, sen böyle işi nasıl yaparsın? Sen, herkesin namâzının kaçmasını, vaktini geçirmesini istersin. Beni niçin uyandırdın?) Şeytân dedi ki: (Sabâh namâzını kaçırdığın gün, ağlayarak yetmişbin namâz sevâbı kazanmışdın. Bugün onu düşünerek, seni uyandırdım ki, bir vakt namâz sevâbı bulasın. Yetmişbin namâz sevâbına kavuşamıyasın!)

Büyük velî Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri buyurdu ki: (Dün - yânın bir sâati, kıyâmetin bin senesinden dahâ iyidir. Zirâ bu bir sâatde, sâlih, makbûl bir amel işlenebilir ve o bin senede birşey yapılamaz). Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Bir kimse bir namâzı, bile bile öbür namâza birleştirse, seksen hukbe Cehennemde yanacaktır).** Bir hukbe, seksen âhiret senesidir. Âhiretin bir günü bin dünyâ senesidir.

O hâlde, ey din kardeşim! Vaktini boş, fâidesiz şeylerle geçirme. Zemânının kıymetini bil. Vaktini en iyi şeylere sarf et. Sevgili Peygamberimiz, **(Musibetlerin en büyüğü, vakti fâidesiz şeylerle**

geçirmekdir) buyurdu. Namâzlarını vaktinde kıl ki, kıyâmet günü pişmân olmayıp, çok büyük sevâba kavuşasın! Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Bir namâzı vaktinde kılmayarak kazâyâ bırakıp, edâ etmezden önce vefât eden kimsenin mezârına, Cehennemden yetmiş pencere açılıp, kıyâmete kadar azâb çeker).** Bir namâzını vaktinde, bile bile kılmayan, ya'nî namâz vakti geçerken, namâz kılmadığı için üzülmeyen, dinden çıkar veyâ ölürken îmânsız gider. Yâ namâzı, hâtırına bile getirmeyenler, namâzı vazîfe tanımayanlar ne olur? Namâza ehemmiyyet vermiyenin, onu vazîfe tanımayanların **(Mürted)** ya'nî kâfir olacaklarını dört mezhebin bütün âlimleri sözbirliği ile bildirmişlerdir. Namâzı bile bile kılmayıp, kazâ etmeyi düşünmeyen ve bunun için azâb çekeceğinden korkmayan kimsenin de **(Mürted)** ya'nî kâfir olacağı, Abdülganî Nablûsî hazretlerinin **“Hadîkatün nediyye”** kitâbının “Dilin âfetleri” bölümünde yazılıdır.

Kaynak: Namaz Kitabı s.10,11